26 Μαΐου 2014

Ο σκλάβος με τη λεύτερη ψυχή

/ Πεμπτουσία

Image not found or type unknown

Ioannis-rossos_mesa2 Image not found or type unknown

Σε μιαν ήσυχη μικρή πόλη της Ρωσίας γεννήθηκε στα παλιά τα χρόνια, από πιστούς, ορθόδοξους γονείς, ο Ιωάννης. Ο σπόρος της πίστης έπεσε στην τρυφερή καρδιά κι η αγάπη για τον Θεό μεγάλωνε τ’ αγόρι.

Έκανε όλων τα θελήματα κι όλους τους αγαπούσε. Όσες φορές τέλειωναν οι δουλειές κι έτρεχαν τ’ άλλα παιδιά σε ζαβολιές και σε παιχνίδια, ο Ιωάννης έβγαινε στην εξοχή. Έπεφτε ανάσκελα μες στο πυκνό χορτάρι κι έχωνε βαθιά το βλέμμα του πάνω απ’ τα σύννεφα. Γέμιζε ειρήνη τότε η ψυχή του κι άφηνε αμίλητος τη σκέψη του, να φτάνει ως τον Θεό.

Άλλοτε πάλι περπατούσε μέσα στο πυκνό το δάσος μ’ αργά, ανάλαφρα βήματα, σήκωνε ψηλά το πηγούνι, κι ανάμεσα από τα ψηλά κλαριά και τις πυκνές φυλλωσιές έψαχνε για μιαν ακτίνα φως, για λίγο γαλάζιο απ’ ουρανό. Γιατί για ουρανό ήτανε φτιαγμένος ο Ιωάννης.

Μεγάλωνε…

Και όταν παλικάρι πια, ντύθηκε στα στρατιωτικά, κηρύχθηκε ο πόλεμος με την Τουρκία. Χύθηκε αίμα άφθονο. Πληρώσανε με τη ζωή τους οι αθώοι. Παιδιά, γυναίκες, γέροι ανήμποροι, χωριά ολόκληρα παραδόθηκαν στη φωτιά και στο μαχαίρι. Ανήμερα θεριά, οι Τάταροι πιάσαν αιχμάλωτο τον Ιωάννη και τον πουλήσαν, σ’ έναν Τούρκο ίππαρχο, για δούλο. Δεν ξαναείδε από τότε ούτε πατρίδα, ούτε γονιούς. Μόνο, καιρό-καιρό κάποιο πατριώτη που έβλεπε στον δρόμο, σκοτωμένο…

Ο αφέντης του ήτανε κακότροπος άνθρωπος. Άγρια φερσίματα, βρισιές, ξύλο, απειλές και από πάνω πείνα και κρύο, ήτανε καθημερινά πράγματα για τον Ιωάννη. Μα τούτος, παιδί μου, δε νοιαζότανε γι’ αυτά. Μόνο το θέλημα του Θεού είχε στον νου του. Ζούσε στην καλοσύνη της αγάπης Εκείνου. Χόρταινε από τον λόγο Του. Γέμιζε η ψυχή του απ’ τη ζεστασιά της ελπίδας για την αιώνια ζωή. Τι σημασία είχαν τ’ άλλα; Γι’ αυτό και μέσα σ’ όλα τούτα τα κακά, ο Ιωάννης εύρισκε παρηγοριά, ευτυχία.

Μονάχα όταν τον ζόρισε κάποια φορά ο αφέντης του, για να τον κάνει να τουρκέψει, ο γνήσιος δούλος του Θεού, του αποκρίθηκε: «*Αφέντη, εσύ το σώμα μου μονάχα εξουσιάζεις. Γι’ αυτό κι εγώ σε υπηρετώ πιστά. Και στη φωτιά να πεις, θα πέσω. Μα η ψυχή μου ανήκει στον Θεό. Τίποτα δε θα με πείσει να αλλαξοπιστήσω. Γι’ αυτό σου λέω: Άσε με στην πίστη μου*».

Με τον καιρό μαλάκωσε ο Τούρκος. Άρχισαν κιόλας να τον αγαπούν στ’ αρχοντικό τούτον τον δούλο. Πώς τα κατάφερνε όλα να τα προφταίνει; Χωρίς ξεκούραση, λίγο φαΐ, κουρέλι ρούχο, και να ‘ναι κιόλας τόσο πρόθυμος και γελαστός και ευτυχισμένος; Ήταν γιατί, σαν γύριζε το βράδυ εκεί, στη γωνιά του στάβλου να πλαγιάσει, έφερνε στο μυαλό του τον Χριστό, που είχε κι Εκείνος πρώτο του κρεβάτι το παχνί, σε κάποιον στάβλο. Και κάθε που τον έβριζαν ή τον χτυπούσαν συλλογιζότανε τους εμπαιγμούς και τα ραπίσματα, το μαστίγιο, το αγκάθινο στεφάνι και τον Σταυρό που υπόμεινε ο Χριστός του.

Τις νύχτες, σαν κοιμόντανε όλοι στ’ αρχοντικό, πετιότανε απ’ τη γωνιά του στάβλου ο Ρώσος, ο Ιωάννης κι έτρεχε στην κοντινή την εκκλησία του Αϊ-Γιώργη. Εκεί, στη θεία λειτουργία εκοινωνούσε τον Χριστό κι επροσευχότανε και για τον άπιστο αφέντη. Έτσι μαλάκων’ η καρδιά του Τούρκου.

Κάποια φορά, μ’ ακολουθία μεγάλη, κίνησε ο αφέντης του για μακρινό ταξίδι. Μέρες, βδομάδες πέρασαν και η κυρά του κάλεσε φίλους και συγγενείς να φαν, να πιουν, να ευχηθούν για να γυρίσει ο άντρας της με το καλό, γερός από τα ξένα. Εκεί στο φαγοπότι απάνω, έφερε ο δούλος ο πιστός το εκλεκτό, το αχνιστό πιλάφι, όπως του άρεσε τ’ αφέντη του μαγειρεμένο. Αχ! μοσκοβόλησε ο τόπος απ’ το εκλεκτό του βούτυρο, μόλις το ξεκαπάκωσε ο σκλάβος! Και η κυρά θυμήθηκε τον άντρα της και είπε: «*Ας είχε και ο αφέντης σου λίγο απ’ το φαΐ που αγαπάει!*»

ioannis rossos_mesa1

έναν τεμενά και θαρρετά της λέει: *«Δε λες, κυρά μου να μου δώσουνε ένα τέντζερη πιλάφι για να το πάω του αφέντη;».* Γελάσαν όσοι τον άκουσαν. Ακούς εκεί; Για βλάκες μας επέρασε ο γκιαούρης; Δε λέει πως πεινάει ο ίδιος, μον' βρήκε να πει τούτη τη χαζομάρα; Να πάει, λέει, στον αφέντη του φαΐ, που 'ναι χιλιάδες μίλια μακριά του! Ε, άμα τ' άκουσε και η κυρά, τον εσπλαχνίστηκε θαρρείς, και λέει να γεμίσουνε το ασημένιο τάσι του αφέντη, απ' το σερβίτσιο το καλό πούχουνε και τ' όνομά του χαραγμένο. Το δώσανε στον δούλο... Και οι άλλοι όλοι εγελούσαν.

Πέρασαν κάμποσες ακόμα εβδομάδες. Γύρισε ο ίππαρχος, κατάκοπος απ' το ταξίδι κι ευθύς το πρώτο που είπε, μόλις έφτασε, ήτανε τούτο: Σαν εγύρισε, λέει, κουρασμένος στην κάμαρή του κάποια μέρα, είδε απάνω στο τραπέζι του ένα μεγάλο τάσι με ζεστό, μοσχομυριστό πιλάφι. Ποιος και πώς να το είχε φέρει, αφού ήτανε κλειδωμένη ίσαμε πριν από λίγο η πόρτα; Το έφαγε, το φχαριστήθηκε κι ήτανε νόστιμο, σαν να ΄ταν του σπιτιού του. Και τότε είδε: Είδε το τάσι του, που είχε χαραγμένο πάνω του το όνομά του. Και βγάζει από τον μποξά το τάσι και το δίνει στη σαστισμένη του γυναίκα.

Άλλαξε από τότε του Ρώσου του Ιωάννη η ζωή. Άρχισαν όλοι τους να τον τιμούν, να τον υπολογίζουν. Εκείνος όμως, ταπεινός, συνέχισε όπως πρώτα να ζει, μέσα στον στάβλο, και στις δουλειές, στην εκκλησία του Αϊ-Γιωργιού και στα θελήματα.

ioannis rossos_mesa3

Image not found or type unknown

Και μια φορά αρρώστησε ο Ιωάννης. Ζήτησε

να του φέρουνε τα άχραντα μυστήρια, να κοινωνήσει τον Χριστό. Κι ύστερα αγνή και καθαρή άφησε στον Θεό του την ψυχή του. Πέταξε ο σκλάβος στην ελευθερία. Ήταν 27 Μαΐου 1730 και ήταν περίπου 40 ετών.

Θάψανε οι χριστιανοί το άγιο σώμα του και σαν ξεσπιτωθήκαν κι ήρθανε πρόσφυγες στην Εύβοια, φέραν μαζί με τα μωρά και τους μποξάδες τους και τ'

άγιο λείψανό του. Κι εκεί, στο Νέο Προκόπι της Εύβοιας μοσχοβολάει και θαυματουργεί. Δέεται απ’ τον ουρανό ο άγιος για δούλους, για αφεντάδες, για άντρες, γυναίκες, πλούσιους και φτωχούς, για όλα τα παιδιά του κόσμου.

Η μνήμη του οσίου, ομολογητού, Ιωάννου του Ρώσου γιορτάζεται στις 27 Μαΐου.

Σ.Γ.Α.

Άκουσε την αφήγηση της ιστορίας

%ioannis_rossos%

Pemptousia-gia-paidia-Footer-600x122

Image not found or type unknown